

Een stapje verdergaan

Geluk en wanhoop op de Camino a Finisterre

Voor pelgrims heeft het een magische klank: Finisterre, lopen naar het einde van de wereld. Desondanks zetten maar weinigen de tocht voort na aankomst in Santiago. Zo niet Silvia Rikmanspoel. Zij trok verder westwaarts en ontdekt dat alle 'pelgrims-ingredienten' aanwezig zijn op de Camino Finisterre, maar dat het toch een wezenlijk andere tocht is.

2 juni 2014. Als ik na een wandeling van 33 dagen Santiago bereik, is mijn gevoel anders dan ik me er vooraf van had voorgesteld. Ik loop naar het plein voor de kathedraal en eerlijk gezegd doet het mij niet zoveel. Ik ben er.

De weg er naartoe was prachtig en leerzaam. De Pyreneeën waar ik in de mist de stress achter me heb gelaten. De eindeloze vlakke velden, de leegte en de soberheid van de Meseta waar ik de rust vond om in gesprek met mijzelf te gaan. Het groene landschap van Galicië waar ik het gevoel van volmaaktheid en vrijheid heb ervaren. De spiegeling van de natuur, de mensen, de diepgaande gesprekken, het mijzelf telkens weer tegenkomen, de stilte en de rust; het gaf me positieve energie en het liet me opnieuw kennismaken met mijzelf. Door het dagelijkse ritueel van opstaan, lopen, douchen, eten, uitrusten, wasje doen en slapen ontstond een ritme dat innerlijke rust en een gevoel van vrijheid te weegbracht.

Vertrouwde pelgrimsgezichten

In Santiago ervaar ik een gevoel van teleurstelling; dit was het dan, en nu? Terwijl ik me installeer in de banken van de prachtige kathedraal zie ik bekende pelgrims. Het voelt goed om ze om me heen te hebben en samen de pelgrimsmis te ervaren. De dienst ontroert me, de liederen zijn prachtig en ik ge-

niet van dit kostbare moment van samenzijn en verbondenheid.

Maar toch, iets knaagt ... Mijn gevoel zegt dat ik nog niet klaar ben en dat ik verder moet lopen naar Finisterre; mijn verstand zegt ga naar huis, daar kijken mensen naar je uit. Na wikken en wegen, een goed gesprek met een pelgrim en een nacht slecht slapen, kies ik voor mijzelf en ik besluit door te lopen naar Finisterre. Het is een trip van 90 kilometer en mijn lijf voelt goed.

Met enige twijfel ga ik de volgende ochtend op weg: naar het einde van de wereld. Al snel blijkt dat de route slecht is aangegeven en terwijl ik in gesprek ben met een pelgrim uit Colombia, raken we de weg kwijt. Het kost flink wat inspanning en tijd om weer op het juiste pad te komen. Het weer slaat om en we krijgen gezelschap van fikse regenbuien. Een gevoel van heimwee en eenzaamheid overvalt me; ik mis de vertrouwde pelgrimsgezichten. Waar zijn ze? Wellicht zijn de meesten al op weg naar huis. Onderweg kom ik weinig pelgrims tegen en het voelt alsof ik één van de weinigen ben die naar Finisterre loopt. Alles lijkt anders: de prachtige natuur, de vogels, de caminopijlen, de herbergen, de

Foto: Silvia Rikmanspoel

pelgrims; alles is aanwezig maar de sfeer is anders dan op de weg naar Santiago. Ik vraag me af waarom ik deze keuze heb gemaakt. Wat maakt dat op het punt waar anderen stoppen, ik vaak een stapje verder ga?

Muziek als medicijn

Na twee dagen regen, begint de derde dag met stortbuien en harde windstoten. Terwijl ik nog in mijn slaapzak lig, luister ik naar de regen die hard tegen de ramen klettert. Ik voel de adrenaline in mijn lijf en hoewel het nog vroeg is ga ik uit bed. Ik ben hoe dan ook van plan, met of zonder regen, deze trip te volbrengen. Het zal allemaal zo moeten zijn. De regen maakt het pad glibberig en minder begaanbaar en langzaam begint het bergachtige wandelpad de vorm van een rivier aan te nemen. Het onweer breekt los en de lucht wordt beangstigend donker. De wind wordt stormachtig en ik moet moeite doen om niet van de weg te worden geblazen. De regen komt niet meer van boven maar slaat hard tegen de linkerkant van mijn lijf. Mijn wang is verdoofd door de koude waterdruppels. Het is half tien in de ochtend en mijn schoenen zijn doorweekt. Mijn regenkleding kan de hoeveelheid regen niet meer tegenhouden en ik voel het water op mijn huid. Tranen springen in mijn ogen en ik ben de wanhoop nabij, waarom doe ik dit?

Ik verman mijzelf en begin in mezelf te praten: kom op Sil, hou vol, ook nu het minder gemakkelijk gaat, stop met huilen en met zelfmedelijden, laat het los en accepteer hoe het is, alles gaat voorbij. Ik heb geleerd dat ik in dit soort situaties iets moet doen dat een verandering teweegbrengt. Ik pak mijn telefoon en ik zet mijn 'camino-energiemuziek' op. Een zorgvuldig bij elkaar gezochte muziekljst voor het geval ik het onderweg nodig mocht hebben. *I'm still alive, Umbrella, Thunder, Walk on*: alles lijkt te kloppen met de situatie waarin ik verkeer. De muziek doet me goed en haalt een innerlijke kracht naar boven die ik nog niet eerder heb ervaren. Mijn passen worden krachtiger en ik loop met gemak twee ploeterende pelgrims voorbij.

Na een paar kilometer maakt het glibberige pad plaats voor asfalt en ik stop bij een café voor een kop hete thee. Ik droog mijn voeten en ik zie tot mijn opluchting dat ik geen blaren heb. Ik trek droge sokken aan en de vette

'In de verte zie ik Finisterre'.

Foto: Silvia Rikmanspoel

watten die ik uit Nederland heb meegenomen voor het geval ik blaren mocht krijgen, stop ik als droge ondergrond in mijn schoenen. Ik check wat er nat is in mijn tas. Gelukkig, het valt mee. Mijn slaapzak stop ik in een plastic zak die ik van de dame achter de bar krijg. Ik doe mijn tas om en ben vastberaden niet morgen maar vandaag Finisterre te bereiken.

Adrenaline

Het is droog geworden en ik vervolg mijn pad omhoog door de bossen en langs een asfaltweg. Na een aantal kilometers dringt plots het geluid van meeuwen en de zee tot me door. Het brengt me terug naar de zomervakanties met mijn gezin. Tranen springen in

'In de totale bereidheid je te laten raken, je hart zelfs te laten breken, kan ontdekt worden dat de pijn die je zo vreesde niet je vijand is, maar het voertuig terug naar huis'

(Erik van Zuydam)

mijn ogen, ik mis ze en ik begin door de tranen heen hardop te zingen: *I'm going home to the place where I belong ...'*

In de verte zie ik Finisterre. Aan de laatste

meters door de duinen lijkt geen eind te komen, de tocht is erg lang en vooral emotioneel, het einde is in zicht. Ik loop langs een huis waar schelpen op een tafeltje liggen om mee te nemen. Ik zoek een schelp uit voor dit moment en houd deze stevig vast. Alsof het mijn houvast is, mijn vriend voor de laatste meters van deze trip. Ik voel me als een klein kind met een knuffel in de hand. De tranen laat ik over mijn wangen stromen en ik ontwikkel de meewarige blikken van mensen die ik tegenkom. Laat ze maar kijken en denken wat ze willen, ik ben er bijna.

Als ik Finisterre binnenloop, overvalt me de geur van vis, de vissershuisjes geven een gezellige aanblik en ik ervaar de rust in elke vezel van mijn lichaam. Ik wil nu nog maar één ding: zo snel mogelijk een slaapplek vinden om uit te rusten. Ik loop langs een herberg en ga naar binnen. Binnen is het druk, de herberg voelt goed, er heerst een gemoedelijke sfeer en een rust die me doet denken aan een verpleeghuis. Vol verwachting vraag ik of er een slaapplek voor mij is. Er blijkt nog precies één bed vrij te zijn. Toeval bestaat niet, goddank. Ik heb te veel adrenaline in mijn lijf om meteen te kunnen gaan liggen. Ik begin mijn tas uit te pakken, maak mijn bed klaar en ga lang onder de hete douche staan. Het warme water voelt heerlijk op mijn koude lichaam. Langzaam maar zeker besef ik dat ik er ben. In de herberg is een wasmachine en een droger, een luxe die ik de afgelopen dagen niet heb gekend. Met wasknijpers hang ik mijn pelgrimspas, mijn paspoort en het routeboekje te drogen aan het rolgordijn voor het openstaande raam achter mijn bed. Het is gestopt met regenen en mijn schoenen en tas laat ik buiten op het balkon aan de waslijn drogen. Ik vraag het echtpaar dat onder mij in de stapelbedden ligt, hoe hun tocht is geweest en hoor dat de meeste pelgrims vanwege het slechte weer de bus hebben genomen.

Heimwee

In alle rust loop ik de volgende dag naar de vuurtoren, naar het einde van de wereld, om mijn allerlaatste stempel te halen. Opgelucht

en met weemoed kijk ik over de zee, ik heb het gered en ik ben trots op mijzelf. Dit avontuur is ten einde. Langzaam begint het weer te regenen en ik zie de aanwezige toeristen terugrennen naar de bus. Ik loop in stijl, door de regen, terug naar de herberg.

Als ik twee dagen later in de bus naar Santiago zit, voelt het raar. De bus rijdt in rap tempo door de regen langs de plekken waar ik de afgelopen dagen met veel emotie heb gelopen. Tijdens de rit wordt ik overspoeld door heimwee. Ik weet dat deze plek, aan het einde van de wereld, het begin is van mijn volgende reis die ik thuis met een rugzak vol nieuwe ervaringen stap voor stap zal vervolgen. 🌧

(advertentie)

Topo-Aktief
WANDEL- & PELGRIMSREIZEN

Wilt u pelgrimsroutes op een comfortabele manier wandelen?
Alleen of met uw eigen gezelschap?
In een hotelkamer voor uzelf en eventueel met vervoer van bagage?

Bel 06 233 791 31 of kom langs op de Lange Hezelstraat 32 in Nijmegen.
www.topo-aktief.nl